

11) Nezničitelný strom

„Co dělá na cvičišti plevel?“ zamračil se sir Michael, když uviděl půlmetrový stromek, který tu po plese zničehonic vyklíčil. Mávnul mečem, aby ho podetnul, ale ostří se od rostliny jen neškodně odrazilo. Při druhém pokusu

o jeho likvidaci zabrněla učitele ruka. Zavolal sluhy, aby stromek vykopali. Muži propotili vše, co měli na sobě, ale ať se snažili jak se snažili, stromek držel v zemi jako přibitý. Odpoledne se na jeho větvíčkách objevily dva kvítky.

Ráno čekalo na obyvatele školy překvapení. Malý stromek přes noc vyrostl do třímetrové výše

a bez ohledu na chladné dny
na něm vypučely květy.

„Tohle se mi vážně
nechce líbit,“ mumlal pod
vousy sir Michael. Potom
mezi květy zahlédl dvě
dozrávající švestky. Dloubl
do nich mečem, aby je shodil,
ale to neměl dělat. Zralé
plody se na zemi rozprskly
a palčivé jiskry pokropily
celé okolí stromu. Všichni,
kdo stáli poblíž, utrpěli

popáleniny.

Učitel se neohlížel na zranění a sáhl po nejbližší větvi. „Všechny květy musíme otrhat nebo osekát!“ nařídil rozzlobeným hlasem. Mladí rytíři následovali jeho příkladu, ale nedokázali uškubnout jediný lísteček ani ulomit větev. Strom odolával jakémukoliv ostří, ohni a dokonce i vařící vodě, kterou sem donesli sluhové.

Jediný, komu se podařilo větev useknout mečem, byl Janek. Hned se pustil do druhé, do třetí, do čtvrté... Vtom se zarazil. Měl ruce plné puchýřů. Když usekl pátou, puchýře praskly a dlaně mu zaplavila krev.

„Ukaž, já budu pokračovat,“ půjčil si jeho meč Rostislav. Popadl rezavou zbraň, která jako jediná odsekávala větve plné

květů. Po pátém úderu dopadl stejně jako Janek. Mladí rytíři se o zbraň střídali, ale větví jako by neubývalo.

„Stop!“ zarazil je učitel. „Jestli zbyl někdo se zdravýma rukama, ať dojede pro vědmu Janyvanu,“ rozkázal zachmuřeně. „Na tohle sami nestačíme.“

Kuchařka Anděla spráskla ruce, když viděla,

kolik bolavých dlaní musí zafačovat.

Druhý den na stromě dozrálo plno švestek a mezi nimi zářily nové květy. Rytíři se postavili do bezpečné vzdálenosti a bolavýma rukama se pokoušeli srážet švestky kamením. Ovoce ochotně padalo na zem a potom v jedné chvíli prudce explodovalo. Oheň vystřelil mnohem dál než minule

a zapálil dřevěné stáje. Při výbuchu se otřásly hradby a spadlo z nich několik mohutných kvádrů. Všichni běželi hasit a zachraňovat koně. Ani si nevšimli, že vědma Janyvana právě dorazila. Jen taktak že ji jeden padající kvádr nezasáhl.

Pomalou přistoupila ke stromu a dotkla se jeho kmene. Sir Michael ji zahlédl a div že ho nesklátila mrtvice.

„Nechod' k němu tak blízko, zabije tě,“ vykřikl a náhle nevěděl, jestli má dřív zachraňovat vědmu nebo splašené koně. Když se situace konečně uklidnila a koně byli odvedeni do bezpečí, zatáhl Janyvanu do jídelny a poručil donést ze sklepa nejlepší víno. „A teď mi pěkně na rovinu pověz, jestli tu zatracenou dřevinu dokážeš zlikvidovat,“ obrátil se na ni a vydatným douškem

vína spláchl pachut' popela.

„Asi tě nepotěším,“
prohlížela si vědma
Michaelovu popálenou tvář.
„Kouzelný strom může
podetnout jen ten, kdo ho
zasadil. Tuhle švestku sem
přinesl někdo velice
rozzlobený a jistojistě doufá,
že vám hodně znepříjemní
život.“

„Nevěřil bych, že taková

ovocná bestie může existovat.“

„Kouzelné stromy jsou vzácné a poněkud nevyzpytatelné. Třeba přijdeme na způsob, jak s touhle švestkou vycházet po dobrém.“

„Zbláznila ses?!“
nevěřicně pohlédl na vědmu Michael. „Ten strom je zabiják!“

„To se ještě uvidí,“
odstrčila Janyvana pohár
a nechala sira Michaela
u stolu samotného.

Nejdřív vyhledala Janka
a Rostislava. Zavedla je ke
stromu a přidělila jim košíky.
Velice jemně trhala švestku
za švestkou a se stejnou
opatrností je kladla do košíků.
Mladí rytíři neklidně
přešlapovali. Sice na sobě
měli lehkou zbroj, ale před

výbuchem by je chránila jen částečně. Skoro litovali, že si nenavlékli i helmu a kovové chrániče nohou. Obdivovali odvahu vědmy, která se tu pohybovala jen v režných šatech a kožešinové vestě. Jakmile byly košíky plné, vydali se na cestu do skal, kde by případný oheň neměl napáchat velké škody.

Nyní se podívejme na hrad loupeživého rytíře Slavoboje. Do jeho komnaty právě vstoupil nenápadný stařec. „Tak co, kouzelníku? Podařila se tvá pomsta?“ vyzvídal Slavoboj.

„Ani si pořádně nevšimli, kdo jsem,“ uchechtl se stařec. „Ti nafoukaní panáčkové, co zabili tvou družinu, netuší, že zabili i mého vnuka. Ale už brzo se

ta jejich prokletá škola
promění na prach
a spáleniště.“

„Tohle vážně tvůj
kouzelný strom dokáže?“
zapochoyboval Slavoboj.

„Semínko zla úspěšně
zničilo celá města. Co je proti
nim hloupá škola. Vsadím se,
že už vyklíčilo a do měsíce
bude z jejich pevnosti ruina.“

„Jen aby,“ nedůvěřivě pokrčil rameny Slavoboj.

„Snad o mně nepochybuješ? S mou pomocí můžeš obsadit všechny hrady v okolí, včetně královského,“ napřímil se stařec a z jeho očí sršely blesky.

„Beru tě za slovo, kouzelníku,“ spokojeně zamnul rukama loupeživý rytíř a v duchu si představil,

jak na svou hlavu pokládá
královskou korunu.

Ale vraťme se zpět
k Jankovi a Rostislavovi.
Vynesli koše s nebezpečným
obsahem až k rokli a opatrně
se spouštěli na její dno. Jak si
na příkré stezce předávali
košíky, vědma si zvrtila nohu
a upadla přímo do švestek.
Janek ji odstrčil a zalehl, aby

mezi výbuchem a křehkou ženou byla aspoň jeho zbroj. Rostislav se přikrčil v očekávání exploze. Ve skalách se honil vítr, ale nic jiného se neozvalo. Janyvana vstala a vděčně kývla na Janka.

„Fialová ti sluší,“ zasmál se Rostislav, když se jeho kamarád zdvihl. Švestková štáva zabarvila nejen brnění, ale i obvazy a tvář.

„Hrome! Pálí to jak čert,“ ohmatával si zafačované ruce Janek. Vědma začala rychle odmotávat obvazy. Ejhle, světe div se, Jankovy dlaně byly pod nimi zahojené a růžové.

„Na co čekáš? Taky si namoč ruce do švestek,“ přikázala vědma Rostislavovi. Jakmile ji poslechl, popraskané puchýře se přímo

před očima vyhojily a oba mladí rytíři tu stáli živí a zdraví.

„No vida!“ zaradovala se Janyvana. „Měla jsem pravdu. Kouzelný strom nemusí být zlý. Když se k němu budete hezky chovat, všechnen žár zůstane ve švestkách. Víte co? Zkusíme z jeho plodů vyrobit léčivý nápoj.“

A jak řekla, tak se i stalo.
Od té chvíle si rytíři
kouzelnou švestku nemohli
vynachvátit.

© *Ilka Pacovská (2016)*